

ANH DO NINJA GIRL

PLOTS EEN NINJA!

Met illustraties van James Hart

Vertaald door Mariella Manfré

kluitman

EEN

Ik heb net ontdekt dat ik geadopteerd ben.
En dat was niet eens het **gekste** wat me deze
week is overkomen. Laat ik bij het begin
beginnen...

Ik heet Niki, en ik ben **ongeveer** tien.

Ik zeg 'ongeveer tien', want mijn ouders weten dus niet precies wanneer ik ben geboren. Opeens snap ik mijn laatste verjaardagskaart een **stuk beter!**

Maar goed, ik woon in Groenendaal, dat ooit een rustig stadje was. Dat is nu wel anders! Het begon allemaal een paar dagen geleden. Mijn vrienden en ik speelden **tikkertje**.

Meneer Erik, de tuinman van onze school, was boompjes aan het planten. Hij is heel **trots** op zijn tuinen en was echt niet blij toen ik per ongeluk in een **struik** donderde!

OEPS! Ik ben vaak een beetje onhandig.
'Sorry, meneer Erik.' Ik plukte wat blaadjes uit
mijn haar.

'Niki Peters!' riep meneer Erik uit. Maar hij
raakte afgeleid door iets **vreemds** wat hij in de
aarde zag liggen.

‘Nou moe, nu breekt mijn klomp,’ zei hij.

‘Wat is dat?’ Ik ging op mijn hurken naast hem zitten.

‘Niet aankomen!’ zei meneer Erik. ‘Het zou wel eens een heel **zeldzame** edelsteen kunnen zijn.’

Er staken vreemde kristallen spikkels uit de
paarse edelsteen.

‘Niki,’ zei meneer Erik dringend, ‘ga alsjeblieft
meteen de directeur halen!’

De edelsteen bleek inderdaad een heel **bijzondere vondst** te zijn. De directeur belde gelijk het Groenendaals Museum. Die stuurden een speciaal team om de steen op te halen.

De hele school had het erover. De andere kinderen vonden het jammer dat ze de steen niet hadden gezien. Ze stelden me wel duizend vragen.

Heb je 'm aangeraakt?

Hoe zag-ie eruit?

Hoe smaakte-ie?

Daan zei dat de steen misschien uit de **ruimte** kwam.

Het was een spannende middag. Ik had geen idee dat de steen ook iets heel **gevaarlijks** zou opleveren!

TWEE

De volgende dag had iedereen het nog steeds over de steen.

‘Ik heb gehoord dat ruimtestenen **speciale krachten** hebben,’ zei Sophie.

‘Misschien liggen er wel meer in de tuin,’ dacht ik hardop.

‘Stilte!’ snauwde onze docent, juf Blom. ‘Waar kletsen jullie over? Vast **niet** over jullie rekensommen!’

‘We hadden het over de **edelsteen**,’ zei ik. ‘Sorry, juf, maar zo’n juweel vind je niet elke dag.’

Juf Blom trok een wenkbrauw op. ‘Vooruit,’ zei ze, ‘dan zal ik jullie maar vertellen dat we morgen met de hele klas naar het museum gaan om hem te bekijken.’

‘Echt, juf?’ Daan veerde op.

Iedereen was door het dolle heen.

‘Mogen we dan **foto's** maken?’ vroeg Sophie.

‘Van dichtbij,’ zei Daan. ‘Zodat ik wat proefjes kan doen.’

‘Mogen we dan...’ begon ik.

‘Stilte!’ riep juf Blom. Ze sloeg met haar liniaal tegen het bord. ‘Vandaag **rekenen**, morgen **edelsteen**. Vandaag geen rekenen, morgen geen edelsteen. Begrepen?’

Iedereen wist dat je juf Blom niet moest tegenspreken, dus doken we snel met onze neus in onze boeken.

Ik kon niet wachten om mijn ouders over het schoolreisje te vertellen. Ze zijn allebei boekhouder en op het werk de hele dag bezig om alles keurig in orde te maken. En dat doen ze thuis ook.

Papa heeft zijn sokken graag netjes gestreken en juist gesorteerd.

Martin
(papa)

Mama zet de kruiden op alfabetische volgorde.

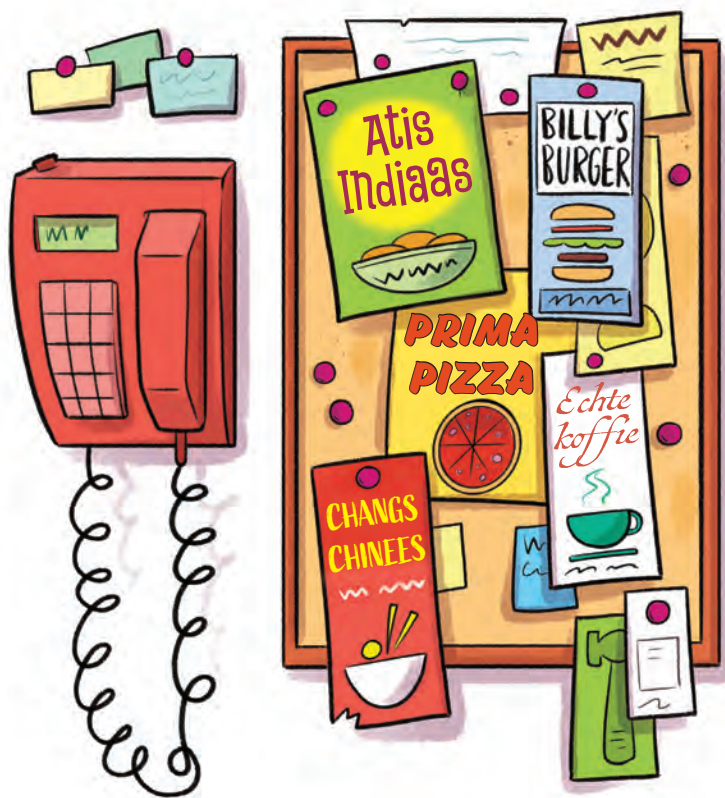
Wat lastiger is dan je zou denken!

Moet deze bij de C
van cayenne
of de P van peper?

Marjan
(mama)

Ik begrijp niet waarom ze zich er druk om maakt, want papa en mama hebben **nooit** tijd om te koken. We bestellen eigenlijk altijd eten.

Je snapt nu vast wel dat mijn ouders totaal in **paniek** raken als er iets mis is. Toen ik thuiskwam, stond mijn vader wild met zijn armen te zwaaien.

'Prut!' riep hij. **PRUT!**

PRUT!
PRUT!

